

z této produkce (podnikatelský zisk) (srovn. na př. nález Boh. A. 7995/29).

Při podniku, na němž je materiálně zúčastněno více osob, dá se jen dle povahy jednotlivých případů posouditi, lze-li všechny účastníky považovati za podnikatele čili nic. Pouhý hospodářský zájem na výsledku provozování určitého podniku sám o sobě ještě nezakládá poměr spolupodnikatelský.

Okolnost, že stěžovatel vložil do podniku zařízení, a že toto stěžovatelovo zařízení může býti při provozování podniku poškozeno a zničeno, sama o sobě není znakem, že stěžovatel má hospodářské riziko provozu, neboť o něm bylo by lze mluvit jen tehdy, kdyby hospodářská činnost jako taková dle svého výsledku mohla míti za následek, že nastane poškození nebo ztráta zařízení závodu. Půjčila-li však osoba A osobě B zařízení podniku k bezplatnému používání, aniž je, jak tvrdí, na finančním efektu provozování podniku interesována, nejde při nebezpečí poškození nebo ztráty zařízení podniku o riziko podnikatelské, nýbrž jde o riziko, které má každý, kdo půjčuje někomu jinému určité věci k bezplatnému užívání, že tyto půjčené věci budou v době zapůjčení poškozeny.

Nelze přece důvodně míti za to, že by majitel zařízení, jehož je potřeba k provozování podniku, půjčil-li toto zařízení nějaké osobě k provozování podniku, byl již proto podnikatelem, poněvadž poškození nebo zničení půjčeného zařízení by se ho materiálně nedotklo.

K založení poměru spolupodnikatelského se vyžaduje, aby vzájemný vztah podnikatele k osobě jiné byl takový, že tato osoba půjčivši zařízení k účelu provozování podniku, měla úmysl a možnost bezprostředně participovati na výnosu podniku v ten způsob, že se jí poskytuje za její přispění v podniku protiplnění, záležející v účasti na celém výtěžku podniku, čímž toto protiplnění nabývá povahy zisku podnikatelského (srovn. Boh. A. 7995/29 a 12646/36).

Nález ze dne 26. října 1937 č. 15.040/37.

Všeobecný zákaz vydaný bezpečnostním úřadem I. stolice podle čl. 2 a 3 zák. č. 125/27 ve formě vyhlášky a adresátům zákazu individuálně nedoručený, má povahu abstraktní normy, jež sama o sobě nemůže býti brána v odpor opravnými prostředky.

Bezpečnostní úřad I. stol. vyhláškou podle čl. 2 a 3 zák. č. 125/27 Sb. zakázal umístování peněžních herních přístrojů na místech veřejně přístupných.

K námětu stížnosti, jež stála na stanovísku, že vyhláška omezuje nepřípustným způsobem stěžovatelova nabytá práva z koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické, uvedl soud toto:

Vyhláška, o níž jde, svým obsahem všeobecně stylisovaným, neoznačujíc osoby, jež by byly individuálními adresáty jejími, jest opatřením generelním, které má povahu abstraktní normy. Avšak

normy povahy abstraktní samy o sobě nemohou zásadně býti brány v odpor opravnými prostředky. Teprve správní akt, jímž se právní důsledky z normy vyplývající aplikují na určitý subjekt tak, že mu vzechávají určité povinnosti neb újmy, jest podle své povahy rozhodnutím neb opatřením a je proto způsobilý, aby se strany opravnými prostředky domáhaly jeho instančního přezkoumání. Vymezuje-li ovšem norma sama konkrétně práva i povinnosti, jež upravuje, stává se již i individuálním sdělením obsahu normy subjektu, jehož právní vztahy jsou normou postíženy, to, co bylo dosud obsahem abstraktní normy, obsahem konkrétního rozhodnutí neb opatření, upravujícího individuálně materiální poměry určitého subjektu, a pak jest arcí v mezích platných předpisů tomuto subjektu volno, domáhati se pořadem instančním ochrany, domnívá-li se, že bylo mu rozhodnutím neb opatřením takovým proti zákonu ublíženo v jeho právech (srov. Boh. A 4530/25, 5303/26, 9072/31, 11076/34).

V daném případě byla vyhláška vyhlášena, avšak nebyla stěžovatelům individuálně doručena. Proto tato abstraktní norma nemohla vůči stěžovatelům nabýti povahy konkrétního rozhodnutí.

Nález ze dne 30. října 1937 č. 5845/35-4.

Skutečnost, že někdo má z kupní smlouvy nárok na vydání parcelovaného pozemku, nedává mu postavení strany v řízení parcellačním podle pražského stavebního řádu.

Stěžovatel uvedl, že v době rozhodování o parcelaci zaplatil smlouvenou kupní cenu za pozemek, o jehož přeparcelaci jde, zcizitelce, hlavnímu městu Praze. Knihovně však pozemek převeden nebyl.

Na sporu byla otázka legitimace k opravnému prostředku v řízení parcellačním.

Otázku tu lze posuzovati jen podle ustanovení pražského stavebního řádu, zejména podle §§ 8—10 tohoto zákona. Na tom nic nezměnil ani správní řád č. 8/1928 Sb., jehož předpisy o »stránách« (§§ 14 a násl.) nestanoví, kdo má v tom či onom řízení správním postavení strany. Než předpisů správního řádu nelze vůbec použítí na řízení ve věcech stavebních, prováděné obcí se zvláštním statutem v samostatné působnosti, jak nejvyšší správní soud již v nálezu Boh. A 10.086/32 blíže dovodil.

Podle ustanovení §§ 8—10 pražského stavebního řádu zakládá legitimaci k účasti na řízení parcellačním jen vlastnictví pozemku parcelací dotčeného ať jde o souseda či o vlastníka pozemku parcelovaného. Stavební řád neobsahuje ustanovení, z něhož by se dalo vyvoditi, že již obligační poměr, který se vztahuje k parcelovanému pozemku, je s to, aby pro někoho, byť byl faktickým interesentem, založil právní postavení strany v řízení parcellačním.

I když se připustí, že omezení vlastnické svobody, jež vznikají